



МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ



СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ,
АСПІРАНТІВ, СПІВРОБІТНИКІВ ТА СТУДЕНТІВ

(Суми, 23-24 квітня 2015 року)



У ситуаціях, коли потрібно якимось чином відреагувати на зроблену вам послугу, виявлену до вас турботу, комплімент виступає у якості подяки, будучи найбільш прийнятним способом вираження задоволення чийось діями: *“It’s very good of you to trust me to do the work of a cashier when you know I’ve never done it before...”* [4, 360].

Поздоровлення є ще однією типовою функцією, в якій комплімент є найбільш уживаним: *Harold Pinter, who had heard the exchange, winked knowingly. “Our little trip paid off. You’re riding high...”* [4, 95].

Отже, комплімент, будучи важливою складовою мовленнєвої поведінки представників англомовної культури, впливає як на характер міжособистісних стосунків комунікантів, так і на успішність комунікації в цілому. Компліментарні висловлення можуть виконувати функції таких мовленнєвих актів як похвала, згода, подяка, поздоровлення, солідарність і т. д.

1. Словник іншомовних слів. – К. : Головна редакція, 1997. – С. 345.
2. Мищенко В. Я. Комплімент в мовленнєвій поведінці представників англомовних культур: Автореф. – Х. / В. Я. Мищенко. – Харків: Константа, 1999. – С. 13.
3. Мудрова Е. В. Комплімент как первичный речевой жанр: автореф. дисс.. к. филол. н. / Е. В. Мудрова. – Таганрог, 2007. – С. 17.
4. Pinter H. Plays / H. Pinter. – New York : Faber and Faber, 1991. – 420p.
5. Shannon D. Family Money / D. Shannon. – New York: Bantam Books, 1984. – P. 547.

Наук. кер. – Семенюк А. А., канд. філол. наук, доц.

ВІДОБРАЖЕННЯ ПОГЛИБЛЕНОГО ІНТЕРЕСУ ДО ЛЮДИНИ Й ПРИРОДИ В ТВОРАХ ЗРІЛОГО ТА ПІЗЬОГО ВІДРОДЖЕННЯ

Врона Т. В., студентка 3 курсу,

Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки

Актуальність дослідження визначається поширенням гуманістичних ідей, зверненням до античності, а також появою нового стилю епохи – ренесансного реалізму, якому властиві світськість, глибокий інтерес до людини й природи. Мета дослідження полягає в аналізі розвитку літератури зрілого та пізнього

Відродження з притаманним йому правдивим зображенням природи та людини, виразністю і пластичністю образів, уявленням про красу як гармонію.

Літературу епохи Відродження відрізняє новий гуманістичний світогляд, в центрі уваги якого – людина (*homo*) з її розкутим, вільним від середньовічних догм розумом і сферою почуттів, що визнана гідною найпильнішої уваги. Боротьба за те, щоб людина стала розумнішою та добрішою, була основною темою у творах титанів літератури Відродження. Значну допомогу в цій благородній боротьбі надавало їм звернення до поетичної творчості своїх народів, де здавна вироблявся ідеал людини, і до античної культури часу її розквіту, яка теж була взірцем високої людяності [1].

Визначними представниками цієї епохи та її літератури були Франсуа Рабле, Мішель де Монтень, П'єр Ронсан у Франції, Мігель де Сервантес, Лук де Камоенс в Іспанії, Джованні Боккаччо, Франческо Петрарка в Італії, Джефрі Чосер, Томас Мор, Вільям Шекспір в Англії. У творчості видатного англійського гуманіста *Уільяма Шекспіра* (1564-1616) основним предметом зображення стає внутрішній світ людини у зіткненні з оточуючою дійсністю. У комедіях, хроніках, сонетах, трагедіях Шекспір змальовує боротьбу людських пристрастей, показує життя у всіх його протиріччях. Читаючи твори Шекспіра, відчуваєш потяг автора до створення образів волелюбних і благородних героїв-індивідуалістів, що мають достатньо сильний характер, аби протистояти суворій долі.

Характерними рисами доби Відродження є світський характер її культури та антропоцентризм (тобто інтерес до людини та її діяльності). Водночас література замість латини почала використовувати національні мови, з'явився інтерес до народної творчості при одночасному зацікавленні античними зразками. Через інтерес до людських потреб представників доби Відродження називали гуманістами. Важливою рисою творчості гуманістів було відкриття світу й людини, прагнення до пізнання всього, що пов'язане з людиною, пошуки шляхів до щастя людини.

Класичну характеристику Відродження дав Ф. Енгельс у введенні в “Діалектику природи”. Це був найбільший прогресивний переворот з усіх пережитих до того часу людством, епоха, яка потребувала титанів і яка породила титанів по силі думки, пристрасті й характеру, по багатосторонності й вченості. Люди, що заснували сучасне панування буржуазії, були всім чим завгодно, але тільки не

людьми буржуазно-обмеженими. Навпаки, вони були більш-менш овіяні характерним для того часу духом сміливих шукачів пригод [2]. Література Відродження не була однорідною, якщо на її ранньому етапі в тій чи іншій літературі ясно відчувалося властиве гуманістам “життерадісне вільнодумство”, то у творах пізнішого часу помітно відчуття кризи гуманістичних поглядів, відчувається ущербність, трагізм.

Отже, доба Відродження є надзвичайно розмаїтим та ідейно багатим періодом в історії європейської культури, протягом якого відбулися суттєві зміни, що визначили тенденції її подальшого розвитку. Завдяки літературним досягненням цієї доби виникла і розвинулась художня культура, яка має для людства неповторну цінність. Попри елітний характер культури Відродження, зміст творчості її титанів віддзеркалив певні прогресивні тенденції подальшого розвитку всієї європейської спільноти народів. Література епохи зрілого та пізнього Відродження містить величезні духовні надбання. Вона збагачує нас загальнолюдськими, гуманістичними цінностями, розумінням того, що істинно творчий початок буття – людина. Ренесанс вселяє в нас віру в безмежні можливості людини, в її вдосконалення. Відродження – це унікальний період в історії літератури, котрий репрезентує одночасно і епоху, і тип культури, і літературне явище

1. http://studme.com.ua/1028121013631/kulturologiya/literatura_epohi_v_ozrozhdeniya.htm.

2. История западно – европейской литературы / М. П. Алексеев, В. М. Жирмунский, С. С. Мокульский, А. А. Смирнов. – Москва : Высшая школа, 2000. – 148 с.

Наук. кер. – Семенюк А. А., канд. філол. наук, доц.